

Presidència de la Generalitat

LLEI 19/2002, de 5 de juliol, de drets reals de garantia. (Pàg. 13038)

LLEI

19/2002, de 5 de juliol, de drets reals de garantia.

El President de la Generalitat de Catalunya

Sia notori a tots els ciutadans que el Parlament de Catalunya ha aprovat i jo, en nom del Rei i d'acord amb el que estableix l'article 33.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, promulgo la següent

LLEI

Preàmbul

Aquesta Llei, de drets reals de garantia, que parteix de la Llei 22/1991, de 29 de novembre, de garanties possessòries sobre cosa moble —el contingut de la qual es limitava a béns mobles—, modifica parcialment el règim que establia la dita Llei i amplia les modalitats de garantia real.

Les novetats introduïdes per aquesta Llei són les que es descriuen a continuació.

Aquesta Llei amplia l'objecte del dret real de retenció als immobles. Es tracta de considerar el dret de retenció sobre immobles com un dret real i donar-li els mateixos efectes actualment establerts per al dret de retenció sobre béns mobles. Això comporta, d'acord amb la legislació hipotecària, la constància registral d'aquest dret.

L'admissió del dret de retenció sobre immobles com a veritable dret real fa que el centre de gravetat de les garanties que regula aquesta Llei ja no sigui la possessió d'una cosa moble, sinó simplement la possessió de la cosa objecte de la garantia.

La regulació del dret de retenció sobre immobles fa que s'hagi de preveure una regulació del dret real d'antecresi, tenint en compte que l'única diferència entre el dret de retenció d'immobles i l'antecresi rau en el fet que el dret de retenció és de constitució unilateral, imposat per la persona retenidora, mentre que l'antecresi és de constitució bilateral, a partir d'un acord de voluntats.

Amb aquesta Llei milloren els mecanismes de realització del valor de la cosa objecte de la garantia, amb la finalitat de treure'n el màxim rendiment econòmic i amb els menors costos possibles, en benefici tant de la persona deutora com de la creditora. En aquest sentit, les persones creditora i garant poden acordar que l'objecte de la garantia sigui alienat directament per qualsevol d'elles o per mitjà d'una tercera. A manca d'aquest acord, la creditora pot realitzar el valor de la cosa mitjançant subhasta pública notarial o alguns dels altres mecanismes que, segons l'objecte de la garantia, ja establia la Llei del 1991.

La Llei amplia els pressupòsits del dret de retenció i inclou les despeses útils com a originadores d'aquesta garantia.

Es fa una nova regulació del dret de retenció dels béns mobles de poc valor, per tal d'augmentar l'operativitat de la garantia i abaixar-ne els costos. Es tracta d'un mecanisme alternatiu de constitució de la retenció per als béns mobles de valor inferior a 500 euros, basat en criteris de simplicitat, sense que minvi, però, la seguretat jurídica de les persones que intervenen en la relació jurídica. A més de la constitució, l'operativitat del dret de retenció també es veu, en aquest cas, agilitada, i es permet a la persona retenidora disposar lliurement de la cosa, llevat del cas que hi constin degudament inscrites limitacions de la facultat de disposició.

S'elimina el principi d'especialitat a la penyora. Cal tenir en compte que, en un sistema de publicitat que es basa principalment en la possessió i, de manera secundària, en l'existència d'un instrument públic, el principi d'especialitat pot ésser de difícil concreció a la pràctica. En aquest sentit, la distribució de responsabilitat entre els diferents objectes donats en penyora ha d'ésser merament voluntària, en comptes de venir imposada per la Llei.

S'estableix el principi de subrogació real, per tal de resoldre la qüestió relativa als crèdits pignorats el venciment dels quals es produeix abans que el venciment del crèdit garantit amb penyora; en aquest cas, la garantia recau sobre l'objecte rebut com a conseqüència del pagament.

Capítol I

Disposicions generals

Article 1

Els drets reals de garantia regulats per aquesta Llei

Els drets reals de garantia, que es poden constituir per a assegurar el compliment d'una obligació principal, regulats per aquesta Llei són:

- a) El dret de retenció.
- b) La penyora.
- c) L'anticresi.

Article 2

Eficàcia general dels drets reals de garantia regulats per aquesta Llei

1. Els efectes dels drets reals de garantia regulats per aquesta Llei són:

- a) La retenció de la possessió de la cosa fins al pagament complet del deute garantit.
- b) La imputació dels fruits de la cosa als interessos del deute garantit i, si escau, al capital.
- c) La realització del valor de la cosa, en els casos establerts legalment.

2. Tant en la imputació dels fruits com en l'atribució del preu obtingut en la realització del valor de la cosa, el crèdit de la persona retenidora se sotmet a les regles generals sobre prelació de crèdits.

3. La transmissió del crèdit garantit comprèn també la de la garantia.

Capítol II

El dret de retenció

Article 3

Concepte

La persona posseïdora de bona fe de cosa aliena, sigui moble o immoble, que l'hagi de lliurar a una altra persona pot retenir la possessió de la cosa en garantia del pagament dels deutes a què fa referència l'article 4, fins al pagament complet del deute garantit.

Article 4

Constitució

1. La persona retenidora ha de comunicar notarialment a la deutora i a la propietària, si en fos una altra, la decisió de retenir, la liquidació practicada i la determinació de l'import de les obligacions establertes per l'article 5. Si allò retingut és una finca que constitueix l'habitatge familiar, la notificació també s'ha de fer al cònjuge o a la persona convivent. La deutora i la propietària poden oposar-se a la retenció judicialment durant el termini d'un mes, a comptar de la data de la notificació. Només impedeix la realització del valor de la cosa l'oposició judicial, acompanyada de la consignació o el finançament per una entitat de crèdit del valor del deute principal més el 20% per a despeses.

2. Un cop comunicada notarialment la decisió de retenir, si el dret de retenció recau sobre una finca o en un dret inscrit sobre una finca, la persona retenidora pot exigir al seu titular l'atorgament d'escriptura pública de reconeixement del dret real de retenció, als efectes de la inscripció d'aquest en el Registre de la Propietat. L'escriptura ha de determinar:

- a) La liquidació practicada i la determinació de l'import de les obligacions.
- b) El valor en què les persones interessades taxen la finca o el dret retinguts, per tal que serveixi de tipus en la subhasta.
- c) El domicili de la persona propietària de la finca o el de la titular del dret retingut, per a la pràctica de requeriments i notificacions.
- d) L'acord, si s'ha pactat així, que permet, en el cas de manca de pagament, la venda directa de la finca per la persona retenidora, per la propietària o per una tercera persona i els criteris d'alienació de la finca o del dret inscrit.
- e) La resta de circumstàncies que exigeix la legislació hipotecària.

3. En l'escriptura de reconeixement del dret real de retenció es pot designar un mandatari o mandatària que representi la persona titular de la finca o del dret en l'atorgament de l'escriptura d'adjudicació de la finca; aquest nomenament pot recaure en la mateixa persona creditora, fins i tot quan aquesta sigui l'adjudicatària.

Article 5

Obligacions

Les obligacions que originen el dret de retenció són:

- a) El rescabament de les despeses necessàries per a la conservació i la gestió de la cosa i el de les despeses útils.
- b) El rescabament dels danys produïts per raó de la cosa a la persona obligada al lliurament.
- c) La retribució de l'activitat realitzada per a la confecció o reparació de la cosa, sempre que prèviament hi hagi hagut un pressupost escrit i acceptat i que l'activitat realitzada s'hi adeqüi.
- d) Els interessos de les obligacions establertes per aquest article, des que sigui notificat el dret de retenció en la forma determinada per aquest article.
- e) Qualsevol altre deute al qual la llei atorgui expressament aquesta garantia.

Article 6

Possessió de la cosa retinguda

1. La persona retenidora es pot negar, àdhuc davant terceres persones, a la restitució de la cosa fins que no se li hagin pagat totalment els deutes que van generar la retenció.
2. La persona retenidora ha de conservar la cosa retinguda amb la diligència necessària, i no en pot fer ús, llevat del necessari per a la conservació. Les despeses necessàries resultants d'aquesta conservació queden sotmeses al règim general de la retenció.
3. El dret de retenció s'extingeix si la persona retenidora torna voluntàriament la cosa, encara que posteriorment en recuperi la possessió.

Article 7

Realització del valor de la cosa moble retinguda

1. La persona retenidora, a partir d'un mes de la comunicació notarial a la persona deutora i a la propietària de la decisió de retenir, i sense que s'hagi produït l'oposició judicial, d'acord amb l'article 4, pot procedir a la realització del valor de la cosa moble retinguda per alienació directa o per subhasta pública notarial.
2. La persona retenidora i la propietària poden acordar que la cosa moble retinguda sigui alienada directament per qualsevol d'elles o per mitjà d'una tercera. Aquest acord, que s'ha de formalitzar necessàriament en escriptura pública, ha de contenir els criteris de l'alienació i ha d'ésser notificat a les persones titulars conegudes de drets reals sobre la cosa a fi que, si els interessa, paguin el deute i se subroguin en la posició de la creditora.
3. A manca d'acord per a la venda directa, la persona retenidora pot procedir a l'alienació per subhasta pública notarial de la cosa moble retinguda, d'acord amb les regles següents:
 - a) Llevat de pacte en contra, la subhasta ha de tenir lloc en qualsevol notaria del domicili de la persona deutora, si és a Catalunya, a elecció de la creditora, o, si no hi ha cap notaria demarcada, a qualsevol de les de la capçalera del districte notarial corresponent. Altrament, la subhasta s'ha de fer a qualsevol notaria de les de la capçalera del districte notarial on es trobi la cosa objecte de retenció.
 - b) A la subhasta han d'ésser citades la persona deutora i, si en fos una altra, la propietària, en la forma establerta pel Reglament notarial, i, si no es trobés alguna d'aquestes persones, per edictes. La subhasta s'ha d'anunciar, amb un mínim de cinc dies i un màxim de quinze respecte a la data d'aquesta, en un dels diaris de més circulació en la localitat on hagi de tenir lloc i en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya.
 - c) El tipus de la subhasta ha d'ésser l'acordat entre la persona creditora i la propietària. Si manca l'acord, el tipus ha d'ésser igual a l'import de les obligacions que van generar la retenció, més les despeses previstes per l'alienació i el lliurament.
 - d) En el cas que en la subhasta no es presenti cap postura, s'ha de fer una segona subhasta, en un termini entre dos i quinze dies.
 - e) En el cas que el bé se subhasti per un import superior al crèdit, el romanent s'ha de lliurar al propietari o propietària de la cosa o, si escau, als creditors que correspongui.
 - f) Només si la cosa no s'aliena en cap de les dues subhastes, la persona retenidora la pot fer seva atorgant carta de pagament per la totalitat del seu crèdit i fent-se càrrec de les despeses originades pel procediment.
4. En el cas de retenció de valors sotmesos a cotització oficial, l'alienació s'ha de fer segons el procediment específic aplicable d'acord amb la legislació en aquesta matèria.

Article 8

Realització del valor de la finca o del dret sobre una finca retinguts

La persona titular d'un dret de retenció pot procedir a la realització del valor de la finca o del dret retinguts per alienació directa o subhasta pública notarial, d'acord amb les regles que s'estableixen a continuació:

Primera

La persona retenidora i la titular del dret retingut poden acordar que aquest dret sigui alienat directament per qualsevol d'elles o per mitjà d'una tercera. Aquest acord, que s'ha de formalitzar necessàriament en escriptura pública, ha de contenir els criteris de l'alienació i ha d'ésser notificat fefaentment als titulars coneguts de drets reals sobre la cosa a fi que, si els interessa, paguin el deute i se subroguin en la posició del creditor o creditora.

Segona

A manca d'acord per a la venda directa, la persona retenidora pot procedir a l'alienació del dret retingut per subhasta pública notarial, d'acord amb les regles següents:

- a) La subhasta es duu a terme a la notaria hàbil per a actuar del lloc on és situada la finca i, si n'hi ha més d'una, a la que per torn li correspongui.
- b) La persona retenidora ha de requerir al notari o notària competent la iniciació del procediment i ha d'acompanyar l'escriptura pública a què es refereix l'article 4, degudament inscrita, o, si escau, la resolució judicial corresponent.
- c) El notari o notària, després d'examinar la documentació presentada, sol·licita al Registre de la Propietat la certificació del domini i les càrregues de la finca sobre la qual recau el dret objecte de la retenció. Al marge de la inscripció del dret de retenció, el registrador o registradora ha de fer constar per nota marginal que ha expedit l'esmentada certificació, i també les circumstàncies del procediment seguit.
- d) Sense necessitat de requerir el pagament a la persona deutora, el notari o notària, un cop transcorreguts cinc dies de la recepció de la certificació registral, ha de notificar la iniciació de les actuacions a la persona titular del dret retingut i, si n'és una altra, a la propietària de la finca, i en tots dos casos al cònjuge o convivent.
- e) Un cop transcorreguts vint dies de la notificació esmentada en l'apartat d, durant els quals la persona deutora o la propietària poden paraitzar la subhasta dipositant davant el notari o notària l'import suficient per a satisfer a la persona creditora el deute amb els seus interessos i les despeses que fins a la data s'hagin ocasionat, s'ha d'anunciar la subhasta, amb una antelació d'almenys quinze dies respecte a la data d'aquesta, en un dels diaris de més circulació en la localitat on hagi de tenir lloc i en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya.
- f) El tipus de la subhasta és l'acordat entre la persona creditora i la propietària, d'acord amb el que estableix l'article 4. En el cas que en la subhasta no es presenti cap postura, s'ha de fer una segona subhasta, en un termini entre dos i quinze dies.
- g) En el cas que el bé se subhasti per un import superior al crèdit, el romanent s'ha de lliurar al propietari o propietària de la cosa o, si escau, als creditors que correspongui.
- h) Només si la cosa no s'aliena en cap de les dues subhastes, la persona retenidora la pot fer seva atorgant carta de pagament per la totalitat del seu crèdit i fent-se càrrec de les despeses originades pel procediment.
- i) Un cop adjudicada la finca o el dret retinguts, la persona que n'és titular ha d'atorgar escriptura de venda en favor de l'adjudicatària. L'adquirent pot inscriure el seu dret en el Registre de la Propietat, amb subsistència de les càrregues anteriors i l'extinció i la cancel·lació de les posteriors. En l'escriptura pot designar-se un mandatari o mandatària que representi la persona titular de la finca o del dret en l'atorgament de l'escriptura d'adjudicació de la finca; aquest nomenament pot recaure en la mateixa persona creditora.

Article 9

Destinació de l'import de l'alienació

L'import obtingut es destina —per aquest ordre—, primer, al pagament de les despeses d'alienació i, després, a la satisfacció del deute; pel que fa al romanent, si n'hi ha, correspon a la persona deutora.

Article 10

Retenció de béns mobles de poc valor

El dret de retenció sobre una cosa moble de valor inferior a 500 euros, originat per la retribució de l'activitat realitzada en la cosa, per encàrrec de la persona posseïdora legítima, es pot exercir també d'acord amb les regles següents:

- a) La comunicació de la decisió de retenir, establerta per l'article 4.2, pot ésser substituïda per una notificació feta per burofax, per correu certificat amb acusament de recepció o per qualsevol altre mitjà que n'acrediti fefaentment la recepció.
- b) Un cop transcorregut un mes de la notificació sense que la persona deutora ni la propietària de la cosa hagin pagat el deute o s'hagin oposat fefaentment a la retenció, la retenidora pot disposar lliurement de la cosa, amb subsistència de les càrregues preexistents, llevat que constin degudament inscrites al corresponent Registre limitacions a la facultat de disposició o reserves de domini.
- c) En el cas que la cosa hagi estat venuda, el seu propietari o propietària té dret al romanent del preu obtingut, una vegada deduïts l'import del crèdit que va originar la retenció, les despeses de conservació de la cosa retinguda i les de la seva alienació.

Article 11

Substitució de la cosa retinguda

1. Durant la retenció, la persona deutora o la propietària de la cosa retinguda poden imposar a la retenidora la substitució de la cosa retinguda per una garantia real o pel finançament solidari d'una entitat de crèdit que siguin suficients.
2. S'entén que la garantia real és suficient quan el preu just de la cosa oferta en garantia, encara que sigui inferior al preu just dels béns retinguts, arriba a cobrir l'import del deute que va generar la retenció i un 25% més.

Capítol III

La penyora

Article 12

Requisits de constitució

1. La penyora, constituïda per qualsevol títol, requereix:
 - a) El lliure poder de disposició de la cosa per la persona pignorant.
 - b) La transmissió de la possessió de la cosa a la persona creditora o a una tercera, d'acord amb la pignorant, per qualsevol mitjà admès per la Llei.
2. La penyora no té efectes contra terceres persones, sinó des que consta en instrument públic.

Article 13

Obligacions susceptibles d'ésser garantides amb penyora

1. La penyora pot garantir qualsevol obligació, present o futura, pròpia o aliena de la persona pignorant.
2. La penyora pot garantir obligacions de les quals es desconeixi l'import en el moment de constituir-la. En aquest cas, s'ha de determinar la quantia màxima per la qual respon.
3. La penyora pot garantir diverses obligacions ja contretes o per contreure de manera simultània o successiva entre el mateix deutor o deutora i el mateix creditor o creditora, durant un període de temps i per una quantia màxima convinguts.

Article 14

Pluralitat de penyores i indivisibilitat

1. Una cosa pignorada no es pot tornar a pignorar.
2. La garantia és indivisible, encara que es divideixin el crèdit o el deute.

Article 15

Règim de la penyora amb relació a l'objecte pignorat

1. Quan els objectes donats en penyora siguin més d'un, la persona deutora o, en el cas que sigui diferent, la propietària i la creditora poden fixar la part de crèdit que cadascun d'ells garanteix; en aquest cas, s'entenen constituïts tants drets de penyora com objectes hi hagi.
2. Es considera com un únic objecte de penyora el conjunt de coses el valor de les quals en el tràfic es determina en consideració al nombre, al pes o a la mida.

3. Poden configurar-se com a objectes unitaris de penyora els conjunts o paquets de valors, com ara accions, obligacions, bons, crèdits o efectes en general, d'acord amb la legislació aplicable en aquesta matèria.

Article 16

Substitució de la cosa pignorada

1. Si s'ha pactat així expressament, la persona deutora pot substituir la totalitat o una part de les coses fungibles donades en penyora, entenent per coses fungibles les que es poden substituir per altres de la mateixa espècie i qualitat.

2. En el cas de valors cotitzables, la substitució d'uns valors per uns altres es fa pel preu de les respectives cotitzacions en el mercat oficial el dia de la substitució. En el cas de valors no cotitzables, per a acreditar la substitució és suficient la tinença d'aquests en poder de la persona creditora pignorativa o de la tercera designada, amb l'oportuna menció inscrita en el mateix efecte o document acreditatiu del dret.

3. En els dos supòsits establerts per l'apartat 2, s'ha de respectar la legislació específica en aquesta matèria, i són admissibles les diferències de valor fins al cinc per mil, cas en el qual la persona deutora ha de reposar immediatament la diferència en metàl·lic.

Article 17

Principi de subrogació real

Si l'objecte de la penyora és un dret de crèdit i aquest resulta pagat abans del venciment del crèdit garantit amb la penyora, la garantia recau sobre l'objecte rebut com a conseqüència del pagament.

Article 18

Possessió de la cosa pignorada

1. La persona creditora pignorativa es pot negar a la restitució de la penyora fins que no li sigui pagat totalment el crèdit garantit.

2. La persona creditora pignorativa ha de conservar la cosa retinguda amb la diligència necessària, i no en pot fer ús, llevat del necessari per a la conservació. Les despeses necessàries que resultin de la conservació queden sotmeses al règim de la penyora.

3. Es presumeix renunciat el dret de penyora si la cosa empenyorada es troba en poder del seu propietari o propietària.

Article 19

Realització del valor de la cosa pignorada

1. Un cop vençut el deute garantit amb penyora, la persona creditora pot procedir a la realització del valor de la cosa pignorada, d'acord amb les regles establertes per aquest article, sempre que en el termini d'un mes no hi hagi oposició judicial i aquesta vagi acompanyada de la consignació o del finançament per una entitat de crèdit del valor del deute.

2. La persona creditora pignorativa i la pignorant poden acordar que la cosa donada en penyora sigui venuda directament per qualsevol d'elles o per mitjà d'una tercera. Aquest acord, que s'ha de formalitzar necessàriament en escriptura pública, ha de contenir els criteris de l'alienació i ha d'ésser notificat fefaentment a les persones titulars conegudes dels drets reals sobre la cosa a fi que, si els interessa, paguin el deute i se subroguin en la posició del creditor o creditora pignoratiu.

3. En els casos de pignoració de participacions socials o accions nominatives, el notari o notària d'ofici ha de notificar a la societat l'inici del procés.

4. A manca d'acord per a la venda directa, la persona creditora pignorativa pot procedir a l'alienació de la cosa per subhasta pública notarial, d'acord amb les regles següents:

a) Llevat de pacte en contra, la subhasta ha de tenir lloc en qualsevol notaria del domicili de la persona deutora, si és a Catalunya, a elecció de la creditora, o, si no hi ha cap notaria demarcada, a qualsevol de les de la capçalera del districte notarial corresponent. Altrament, la subhasta s'ha de fer a qualsevol notaria de les de la capçalera del districte notarial on es trobi la cosa objecte de penyora.

b) A la subhasta han d'ésser citades la persona deutora i, si en fos una altra, la propietària, en la forma establerta pel Reglament notarial, i, si no es trobés alguna d'aquestes persones, per edictes. La subhasta s'ha d'anunciar, amb un mínim de cinc dies i un màxim de quinze respecte a la data d'aquesta, en un dels diaris de més circulació en la localitat on s'hagi de fer i en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya.

c) En primera subhasta, no s'admeten postures inferiors a l'import del deute garantit per la penyora, més un 20% per les despeses originades pel procediment. La segona subhasta, que pot tenir lloc immediatament a continuació de la primera, té com a tipus mínim el 75% d'aquesta quantitat. Només si la cosa no s'aliena en cap de les subhastes, la persona creditora la pot fer seva atorgant carta de pagament per la totalitat del seu crèdit i fent-se càrrec de les despeses originades pel procediment.

d) En el cas que el bé se subhasti per un import superior al crèdit, el romanent s'ha de lliurar al propietari o propietària de la cosa o, si escau, als creditors que correspongui.

5. Si la penyora recau sobre diners o sobre un títol representatiu de diners, sempre que sigui per una quantitat líquida i exigible, la persona creditora els pot fer seus, sense necessitat de subhasta prèvia, amb l'únic requisit de notificar-ho prèviament a la persona deutora, de manera que acrediti el contingut i la recepció de la notificació.

6. Si la penyora recau sobre valors sotmesos a cotització oficial, l'alienació s'ha de fer segons el procediment específic, d'acord amb la legislació aplicable en aquesta matèria.

7. Si els objectes donats en penyora són diversos, la persona deutora pot exigir que la realització d'aquests finalitzi quan l'alienació d'alguns dels objectes ja hagi cobert el deute garantit i les despeses de l'execució.

8. L'execució establerta per aquest article és aplicable supletòriament a les penyores fetes pels monts de pietat reconeguts legalment.

9. L'import obtingut es destina —per aquest ordre—, primer, al pagament de les despeses d'alienació i, després, a la satisfacció del deute; el romanent, si n'hi ha, correspon a la persona deutora.

Article 20

Penyora de valors cotitzables

Les disposicions d'aquest capítol són aplicables a la penyora de valors cotitzables en tot allò que no sigui establert per la legislació específica aplicable per raó d'aquesta matèria.

Capítol IV

L'anticresi

Article 21

Constitució

1. L'anticresi, constituïda per qualsevol títol, requereix:

a) El poder de lliure disposició de la finca per la persona garant.

b) La transmissió de la possessió de la finca a la persona creditora o a una tercera, d'acord amb la garant, per qualsevol mitjà admès per la Llei.

2. El dret d'anticresi s'ha de fer per escrit i ha d'ésser formalitzat en document públic per a fer-ne la inscripció registral.

Article 22

Règim

1. Són aplicables al dret real d'anticresi les normes contingudes en els articles 13, 14 i 18.1, en allò que resultin compatibles amb la seva naturalesa.

2. Quan les finques gravades siguin més d'una, s'ha de fixar la quantitat del crèdit que garanteix cadascuna d'elles.

3. Quan la finca gravada sigui objecte de segregació o divisió, la persona creditora i la propietària poden convenir, mitjançant document públic, la part del crèdit que cada una garanteix.

4. Durant la retenció, la persona titular del dret d'anticresi ha d'administrar la cosa amb la diligència necessària per tal d'obtenir-ne els rendiments normals. La garant pot exigir a la creditora, anualment, la rendició de comptes de la seva gestió.

Article 23

Realització del valor de la finca anticrètica

La persona titular d'un dret d'anticresi pot procedir a la realització del valor de la finca anticrètica en els mateixos termes que la titular del dret de retenció.

Disposició transitòria

Aquesta Llei no és aplicable als drets de retenció, de penyora i d'anticresi constituïts abans d'entrar en vigor.

Disposició derogatòria

Resta substituïda per aquesta Llei la Llei 22/1991, de 29 de novembre, de garanties possessòries sobre cosa moble.

Disposició final

Aquesta Llei entra en vigor al cap de tres mesos d'haver estat publicada en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, ordeno que tots els ciutadans als quals sigui d'aplicació aquesta Llei cooperin al seu compliment i que els tribunals i les autoritats als quals pertoqui la facin complir.

Palau de la Generalitat, 5 de juliol de 2002

Jordi Pujol
President de la Generalitat de Catalunya

Josep-D. Guàrdia i Canela
Conseller de Justícia